

THE SECOND CHANCE CONVENIENCE STORE

Copyright © 2021, Kim Ho-Yeon
All rights reserved.

Copyright © for the Romanian edition by Alice Books, 2025

Korean edition was originally published by Namu Bench, Korea
This Romanian language edition was published by Alice Books in 2025 by
arrangement with Namu Bench through KL Management, Seoul, Korea

Redactare: Diana Lupu
Corectură: Lucia Popovici

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași
www.alicebooks.ro
hello@alicebooks.ro
Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIM, HO-YEON

Minimarketul doamnei Yeom / Kim Ho-Yeon; trad. din lb. coreeană și note
de Iolanda Prodan, - Valea Lupului: Alice Books, 2025
ISBN 978-630-6676-21-7

I. Prodan, Iolanda (trad.; note)

821.531

Kim Ho-Yeon

Minimarketul doamnei Yeom

Traducere din limba coreeană
și note de Iolanda Prodan

**ALICE
BOOKS**

2025

primăvara anului 2021

Kim Ho-Yeon

Cuprins

O caserolă cu bunătăți	5
CmCdCC sau cel mai cârcotaș dintre clienții cârcotași	57
La ce e bun un trigon de kimbap	96
Două la preț de una	125
Un minimarket (ne)convenabil	152
Patru doze de bere la 10.000 de woni.	188
Expirat, dar nu de aruncat.	222
ALWAYS	259
<i>Mulțumiri</i>	309

O caserolă cu bunătăți

Trenul se apropia de Pyeongtaek când doamna Yeom Yeong-suk observă că îi dispăruse borseta din geantă. Problema era că nu își amintea unde o pierduse. Faptul că memoria începea să-i joace feste o îngrijora mai mult decât pierderea borsetei. Brusc, o trecură valuri de transpirații reci și încercă cu disperare să dea filmul zilei înapoi.

Era sigură că o avea când cumpăruse biletul pentru trenul de mare viteză KTX din gara Seoul. Firește, cum ar fi putut să plătească biletul fără să scoată din borsetă portofelul în care avea cardul? Apoi stătuse vreo jumătate de oră în sala de așteptare urmărind știrile de pe canalul 24News până la sosirea trenului la peron. După ce se urcase în tren, adormise cu geanta în poală, dar când se trezise nu i se păruse nimic

suspect. Abia în urmă cu câteva momente, când deschisese geanta să scoată mobilul, descoperise șocată că borseta dispăruse. Simțea că se sufocă, căci în borsetă avea lucruri importante – portofelul, carnetul de economii și o agendă.

Mișcându-și roțițele creierului cu aceeași viteză cu care trenul gonea pe șine, dădu înapoi filmul amintirilor, ca și cum încerca să revadă imaginile ce îi trecuseră prin fața ochilor dincolo de fereastra vagonului. Văzând-o dând mărunț din buze și bătând nervoasă dintr-un picior, bărbatul între două vârste care ședea pe scaunul de alături își dresе glasul cu subînțeles.

Nu tușitul teatral al vecinului de scaun îi tulbură concentrarea, ci soneria telefonului mobil din geantă. Era un hit al formației ABBA, dar nu-și mai amintea titlul. „Chiquitita”? Sau „Dancing Queen”? Aoleu și vai de mine, Jun-hee, bunică-ta s-a pricopsit cu un alzheimer pe bune, vorbi în gând cu nepoata ei.

În clipa în care scoase telefonul din geantă cu mâinile tremurânde, doamna Yeom își aminti numele melodiei trupei ABBA: „Thank You for the Music”. Pe ecran era un număr necunoscut, care începea cu prefixul 02. Inspiră adânc și răspunse.

— Alo?

Persoana de la celălalt capăt tăcea, însă, judecând după zgomot, suna de la un telefon public.

— Cine e?

— Sunteți Yeom... Yeong-suk?

Abia îi auzea glasul prea răgușit ca să fie de om. Părea mai degrabă răgetul unui urs care își descleșta prima dată botul după ce hibernase o iarnă lungă în bârlog.

— Da, eu sunt.

— Portofelul... dumneavoastră.

— A, da! L-ați găsit? Unde sunteți acum?

— În Seoul.

— Unde în Seoul? Sunteți în gara Seoul?

— Îhî. Gara... Seoul.

Doamna Yeom îndepărtă telefonul de ureche și scoase un oftat lung de ușurare. Apoi își dresе glasul.

— Vă mulțumesc că mi-ați găsit portofelul. Sunt în tren acum, dar cobor la următoarea și iau trenul înapoi spre Seoul. Vă rog să aveți grijă de el, ajung repede. Sau mai bine lăsați-l la biroul de obiecte pierdute. Se poate? Am să vă răsplătesc de îndată ce ajung.

— Nu mă mișc... de aici. Nu am unde... să plec.

— Serios? Am înțeles. Și unde vreți să ne întâlnim în gara Seoul?

— La minimarketul GS. Cel din fața... liniei care duce către aeroport.

— Vă mulțumesc. Ajung repede.

— Nu vă... grăbiți. Încetișor.

— Așa am să fac. Mulțumesc încă o dată.

Închise telefonul. Ce ciudat! Glasul răgușit și gros de urs trezit din hibernare îi dăduse de înțeles că vorbise cu un om al străzii. Nu avea unde să meargă și

sunase de pe un telefon cu prefixul 02, din cele publice – indiscutabil, era un om al străzii, firește că nu avea mobil.

Era neliniștită. Păi, cum altfel? Îi era teamă că, după ce o să-i înapoieze portofelul, o să-i ceară cu siguranță ceva.

Totuși, era greu de crezut că un om care se deranjase să o sune ca să-i spună că-i găsisese portofelul avea să-i facă vreun rău. Să-i dea o recompensă de 40.000 de woni, toți banii din portofel, era mai mult decât suficient. Un glas care se auzi din difuzorul vagonului anunță pasagerii că trenul urmează să oprească în gara Cheonan. Doamna Yeom puse repede mobilul în geantă și se ridică de pe scaun.

În drum spre Seoul, când trenul trecea prin gara Suwon, mobilul sună din nou. Se uită pe ecran mormăind versurile de la „Thank You for the Music”, de parcă era cea mai bună metodă preventivă împotriva unui început de Alzheimer. Da, era numărul de mai devreme. Doamna Yeom răspunse la telefon, încercând să-și ascundă starea de panică.

— Eu sunt, se auzi glasul găuit al bărbatului.

— Da, vă ascult, spuse pe un ton apăsător, așa cum făcea când își pune la punct elevii care îndrugau tot felul de scuze când făceau o nefăcută.

— Mi-e... Doamnă... Mi-e foame...

— Și?

— Nu-mi... cumpărați... o caserolă cu mâncare... de la minimarket?

Simți că i se topește inima pe loc. Nu știa din ce cauză – să fi fost cuvântul „doamnă” sau „caserolă” –, dar cert e că se mai înmuiașe puțin.

— Vă rog. Cumpărați-vă o caserolă și luați-vă și ceva de băut. Sigur vă e sete, nu?

— Mu... Mulțumesc.

Abia închise telefonul, că și primi mesaj pe telefon că plătitese cu cardul. Trecuseră doar câteva clipe, ceea ce însemna că bărbatul o sunase din fața casei de marcat. La cât îi era de foame, era limpede că nu putea fi decât un om al străzii, stăpân peste gara Seoul, prietenul pe viață al stolurilor de porumbei. Doamna Yeom miji ochii să vadă mai bine bonul electronic: „Minimarket GS. Caserola lui Park Chan-ho. Cu Too much garnituri. 4.900 de woni”.

Nu-și cumpăraseră nimic de băut. „Totuși, are puțin bun-simț”, își spuse doamna Yeom în gând. După ce se frământă câteva clipe dacă să cheme pe cineva să o însoțească – mai știi? oamenii sunt imprevizibili –, renunță la idee și hotărî să meargă singură la gara Seoul. Avea șaptezeci de ani și ușoare simptome de demență, dar încă avea încredere în instinctele ei. În anii în care fusese profesoară ținuse mândră capul sus, nu se umilise niciodată în fața elevilor. Așa fusese până în ziua în care se pensionase și nu avea de gând să arate nici acum vreun semn de slăbiciune. Da, avea încredere în ea.

Ajunsa în gara Seoul, găsi de îndată scările rulante către liniile trenurilor expres care fac legătura

între capitală și aeroport. Scara rulantă coborâse pe jumătate când văzu pe partea dreaptă minimarketul GS. În fața lui, bărbatul cu voce de urs mânca stând ghemuit, cu capul băgat în caserolă. Cu cât se apropia de el și îl vedea mai bine, cu atât era mai încordată. A avea o claie de păr lung, slinos și încâlcit ca un mop, purta o bluză subțire de trening și niște pantaloni de bumbac atât de murdari, că nu-ți mai dădeai seama dacă de noi fuseseră bej sau maro. În ciuda înfățișării, mânca politicos, prinzând delicat cârnații cu bețișoarele și băgându-i în gură cu un gest elegant. Toate îndoielile i se spulberară pe loc: un om al străzii. Doamna Yeom înspiră adânc, își luă inima în dinți și se apropie de el.

Mai avea puțin și ajungea în fața lui când văzu trei bărbați alergând către el. Speriată, doamna Yeom încremenii. Hienele erau, fără doar și poate, tot oameni ai străzii. Îl îmbrânceau și îl loveau, încercând să-i smulgă un obiect pe care îl ținea strâns în mână. Doamna Yeom privi în jur precipitată, încercând să atragă atenția cuiva, însă trecătorii aruncau priviri indifferente, crezând că e o bătaie obișnuită între oamenii străzii.

Bărbatul se făcu covrig, să se apere de lovituri. Hienele îl prinseră de brațe și-l strânseseră de gât ca să-i smulgă ce ținea în mână. Când îi ridicară brațele, îi smulseră obiectul. Doamna Yeom, care urmărea scena speriată, văzu preț de o clipă pe ce se băteau cei patru bărbați: borseta ei roz!

Începuseră să-l lovească cu picioarele. Doamnei Yeom îi tremurau mâinile și picioarele atât de tare, încât căzu ca o cârpă. Bărbatul se ridică și se repezi la cel care îi luase borseta.

— Aaah! țipă furios bărbatul.

Prinse hiena de un picior și o izbi de pământ. De cum îi înșfăcă borseta din mână, ceilalți doi săriră din nou la el să-l bată. A fost momentul în care doamna Yeom văzu roșu în fața ochilor. Țâșni ca un arc și începu să urle din toți bojocii, de i se umflară venele de la gât:

— Golanilor! Luați mâna de pe el!

Hienele încremeniră preț de o clipă, dar, când să o ia la fugă, doamna Yeom nu se lăsă și îi trase o geantă în cap celui care se nimerise să fie mai aproape de ea. Hiena icni de durere. Ceilalți doi se ridicară și fugiră.

— Hoții! țipă doamna Yeom, dezlănțuită. Mi-au furat portofelul! Nenorociții!

Auzind-o țipând, oamenii se opreau în loc, însă hoții erau departe. Ghemuit jos, omul străzii strângea la piept borseta.

— Sunteți teafăr? îl întrebă doamna Yeom, apropiindu-se de el.

Bărbatul ridică capul și se uită la ea. Pleoapele umflate de lovituri, sânge și muci curgându-i din nas, gura înconjurată de barbă țepoasă – bărbatul arăta ca un om primitiv întors rănit de la vânătoare. Văzând că cei care îl atacaseră dispăruseră, bărbatul se ridică

încet în capul oaselor. Atentă, doamna Yeom se lăsa pe vine în fața lui și scoase o batistă.

Mirosul înțepător și respingător de om al străzii îi mută nasul din loc. Doamna Yeom își ținu respirația și îi întinse batista. Bărbatul scutură din cap și-și șterse nasul de mâneca bluzei de trening. Preț de o clipă, își făcu griji că o să-i păteze borseta roz cu sânge și muci.

— Sunteți sigur că nu vă e rău?

Bărbatul dădu din cap că da și se uită în ochii ei. Lumina din privirea lui pătrunzătoare o făcu să se întrebe dacă nu cumva greșise cu ceva. Îi venea să se ridice și să plece cât mai repede. A, da, mai întâi trebuia să-și recupereze borseta.

— Vă mulțumesc că ați avut grijă de borseta mea.

Bărbatul scoase cu mâna dreaptă borseta pe care o ținea strâns la subțioara stângă și i-o întinse. În clipa în care doamna Yeom dădu să ia borseta, omul străzii o trase înapoi la pieptul lui. Sub privirea ei șocată, bărbatul deschise borseta, cercetându-i minuțios conținutul.

— Ce faceți?

— E a... dumneavoastră?

— Bineînțeles că e a mea. Altfel de ce aș fi venit aici? Nu vă mai amintiți că ați vorbit cu mine la telefon mai devreme?

Doamna Yeom se simțea prost că avea suspiciuni absurde. Fără să scoată niciun cuvânt, bărbatul începu

să răscolească prin borsetă: scoase portofelul, îl deschise, apoi scoase cartea de identitate și o citi atent.

— Codul de pe... cardul de rezidență.

— Stați puțin... Credeți că vă mint sau ce?

— Trebuie să fiu sigur. Am res... responsabilitatea să i-l returnez posesoarei.

— Eu sunt în poza de pe card. Uitați-vă la ea, apoi la mine.

Clipind din pleoapele umflate, bărbatul se uită la cardul din mâna lui, apoi la fața femeii.

— Nu semănați... cu cea din fotografie.

Exasperată, dar nu enervată de absurdul situației, doamna Yeom țistui.

— E veche. E o fotografie... veche, adăugă bărbatul.

Avea dreptate, era o fotografie veche, dar era fața doamnei Yeom, indiscutabil, oricine își putea da seama. Nu cumva bărbatul avea probleme cu vederea? Sau ea îmbătrânise prea repede și nu mai semăna cu cea din poză?

— Spu... Spuneți-mi codul de pe cardul de rezidență.

— Uf, oftă scurt doamna Yeom și începu să rotească codul rar și răspicat, cifră cu cifră. Cinci, doi, zero, șapte, doi, cinci... E corect?

— Co... corect. Trebuia să mă asigur. N-am dreptate?

Privind-o ca și cum îi cerea permisiunea, bărbatul puse cardul de identitate înapoi în portofel, portofelul în borsetă, apoi i-o întinse. Doamna Yeom luă borseta

din mâna lui și, cum în sfârșit situația se lămurise, simți un val copleșitor de recunoștință.

Bărbatul avusese grijă ca ceilalți oameni ai străzii să nu-i fure borseta, apoi se asigurase că femeia din fața lui e adevărata proprietară a borsetei – numai un om responsabil, cu conștiință, putea face așa ceva.

Bărbatul icni și se ridică în picioare. Doamna Yeom se ridică și ea și scoase repede 40.000 de woni din portofel.

— Pofțiți!

Bărbatul privea năucit bancnotele.

— Vă rog să îi primiți.

În loc să ia banii, omul străzii băgă mâna în buzunarul bluzei de trening și scoase un ghemotoc ce cu greu putea fi numit șervețele de hârtie și începu să-și șteargă nasul de sânge. Apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

Simțindu-se umilită că rămăsese în aer cu mâna în care ținea recompensa, doamna Yeom încremeni cu privirea la bărbat, care se întoarse cu pași iuți în fața minimarketului unde mâncase din caserolă. Doamna Yeom îl urmă.

Bărbatul se aplecă și începu să vorbească singur când văzu mâncarea împrăștiată pe jos, apoi scoase un oftat adânc. Doamna Yeom se aplecă și îl bătu ușor pe spate. Când bărbatul se întoarse către ea, se strădui să facă fața de profesoară înțeleghătoare care încercă să încurajeze un elev timid.

— Veniți cu mine. De acord?

Abia porniseră către ieșirea de vest, că bărbatul se și opri preț de câteva clipe. Era ca un animal speriat care, smuls de la sânul mamei-natură, sărise în primul camion pe care îl văzuse pe șosea. Doamna Yeom îi făcea semn întruna să o urmeze. În cele din urmă, ieșiră din gara Seoul și porniră pe strada Galwol-dong. El era la câțiva pași în urma ei. Pășind iute, doamna Yeom ajunsese la capătul străzii și intră pe Cheongpa-dong. Era o toamnă târzie și fructele care cădeau din copacii de ginkgo biloba miroseau la fel ca bărbatul din spatele ei. Doamna Yeom se întrebă de ce îi spusese omului străzii să o urmeze.

Voia să-l răsplătească cumva pe bărbatul care îi refuzase banii, care se luptase cu disperare să-i apere borseta, care voia să fie cinstit până la capăt, deși era un om al străzii și o ducea de azi pe mâine. Nu putea nega că era o obișnuință profesională. În îndelungata ei carieră de profesoară, comunicase foarte bine cu elevii și știa că atitudinea unui cadru didactic influențează comportamentul de mai târziu al elevilor. Mai mult decât orice, se născuse creștină și își trăia viața cu credință în Dumnezeu. De aceea voia să fie o samaritană pentru omul străzii care îi făcuse un bine atât de mare.

După un sfert de oră de mers pe jos, ajunseră la capătul străduțelor murdare din spatele gării Seoul. În fața lor apăru o biserică mare, cu arhitectură impunătoare. Îmbrăcate în blugi și gecii, studentele de la